

Fra hedenold til Salling

I jubilæumsåret vil der hvert måned være en fortælling fra et medlem om hundeliv og så meget andet.

N.P.Olesen lægger ud med en herlig beretning, der spænder vidt i tid og rum (NMO)

Jeg er blevet bedt om at komme med et indlæg som gerne måtte have et personligt præg . Når jeg har indvilliget heri, skyldes det vel, at det man helst vil høre om, for en stor del er om sig selv! Det er måske lovlig generelt sagt, men jeg føler mig godt dækket ind med den begrundelse og uden nærmere forklaring agter jeg derfor at fortsætte eller rette begynde på en fortælling, løst og fast imellem hinanden om mit liv, som nu er 74 år gammelt. Tilknytning til et liv, hvor hundene har en stor rolle i fortællingen er naturligvis en selvfølge.

Hundene har uden undtagelse altid været jagthunde. Jeg er fra en gård beliggende mellem Ikast og Ejstrupholm. En fattig egn , præget af heder, statsskov og store engstrækninger. Når nogle stadig husker de strenge vintre i begyndelsen af 1940-erne og den meget tørre sommer 1947, melder jeg mig på banen i en snak om disse ufattelige hårde vilkår for landbefolkningen. At man overlevede synes for mig i dag ret mirakuløst.

NP og Treff 2006

Ikke mere om min baggrund i den henseende, nu kommer vi til det egentlige: nemlig hundene.

Min far var en ivrig jæger, men ikke egentlig hundemand. Dressur lå ikke for ham. Jeg husker endnu et pudsigt, syn som stammer fra begyndelsen af fyrrerne. Far er på jagt og står bøjet over nogle tyttebærplanter og er ved at forsyne sig, der var dengang nok af dem. En nyerhvervet hundehvalp på ca. 5 mdr. er med ham og tilbørligt bundet i en lang snor. Den skulle jo dresseres! En hare letter lidt bag ekvipagen og dette observeres af hvalpen men ikke af jægeren som jo var rigelig optaget af tyttebærplukningen. Resultatet er naturligvis at hvalpen sætter efter haren for fuld fart. Snoren har kun en begrænset udstrækning og da den er bundet om maven på jægeren, bliver denne trukket omkuld med stor hastighed. Vi drenge, fire i alt, som fra en passende afstand var med på jagt, fik os et billigt grin, men selvfølgelig ikke for højt! Med til historien hører, at hvalpen, en krydsning af en setter og en pointer, (angivet af sælger, men den lignede nu mest en lidt lavstammet tysk korthår) blev med tiden en særdeles stabil jagthund, og den blev i en

alder af otte år også hareren! Den blev nemlig udlånt til jagt på Fur, og der var der dengang en vrimmel af harer, så efter en tur efter den første, anden, tredje og fjerde hare som alle lå på en halv tdr. land, var Ulla hareren resten af sit liv.

Den næste hund i hjemmet blev en eng. Setter. En højt værdsat farbror havde moderen, og denne var god til jagt, så derfor. Diana havde som hvalp allerede gode jagtlige egenskaber, og selv om vi gjorde hende vildtsky ved den første stand på hendes første jagtdag, blev hun ikke ødelagt for livet. Hun var kun seks måneder, og vi, min bror og jeg, brændte 4 skud af lige over hovedet på hende! Så resten af formiddagen kunne vi ikke forstå, at lugtesansen tilsyneladende var væk!. Vi var 14-15 år og Diana som sagt 6 mdr. så mens vor far kørte mælketuren, gik vi på jagt!.,Om eftermiddagen var alt glemt. Far var med nu, og vi skød høns. Om aftenen var den lille hund så træt ,så vi måtte bære hende hjem! Desværre blev min far syg, gården måtte sælges og en mindre blev købt lige op ad en hovedvej. Da Diana aldrig var bundet, blev trafikken hendes skæbne i en alder af 7 år.

Diana kunne kunsten at ringe en fugl. Vi havde en del urfugle i fyrrerne på en 600 tdr. land stor hede. En streng vinter med meget sne havde vi i et område med meget selvsået bjergfyr en flok urhaner på ca. 50 stk! Et imponerende syn når de ved aftenstid i samlet flok kom til området for at fodre af til natten. Jeg skød een engang og i kroen befandt sig en cigarkassefuld af små fyrrekogler, skud af fyrgrene og lyng- og revlingris . Ingen nok så hård vinter kunne få bugt med disse flotte urhaner. Hønerne så man aldrig om vinteren. –

Om efteråret var det næsten umuligt at komme på skudhold af en urfugl. De løb og littede langt uden for skudhold. Men Diana havde fundet fidusen ganske af sig selv. Under antræk af sådan en løber forlod hun stedet og forsvandt ud til siden.Så blev man stående indtil hun viste sig igen langt forude. Nu begyndte ringningen som var spændende at følge. Det endte jo engang imellem at fuglen også var med på legen således at Diana kunne slutte af med en fast stand og en fugl på skudnært hold. Men det var oftest en høne, og de var fredede. Derfor var situationen jo lige inciterende og jeg har gemt en del i erindringen. Diana var den første hund, jeg var på markprøve med. En lokal prøve i Isenvad. Stedet er i dag kendt af mange hundefolk. Diana var ikke kendt med andre hunde dengang og det prægede selvfølgelig hendes optræden og jeg var noget skuffet. Det lykkedes dog at få stand for en bekkasin og der blev skudt over hende. Vi havde en god formand i jagtforeningen, og lidt psykolog og pædagogiske evner var der i ham. Han var i snak med dommeren før præmieuddelingen, og til min store glæde fik Diana 3. pr! Så blev der født en hunde- og markprøvemand, og jeg blev en ivrig tilskuer til markprøver i de kommende år. Diana var jo ikke stambogsført og kunne derfor ikke deltage. Jeg traf flere kendte dommere og hundefolk i disse år. I kast – Herning egnen var også dengang hjemsted for ivrige hundesportsfolk. Chr. Dichmann, Børge Fusager, Chr. Vestergaard, Henry Nørtoft og mange flere. Carlo har jeg nok også set, da han jo er søn af Henry Nørtoft. Der var også Tolstrups Bella, Eng. Setter og svensk derbyvinder, som Henry gik med, og som var meget omtalt dengang. Vi er i starten af halvtredserne.

Hunde og markprøver og hvad deraf følger, bliver så mit emne resten af denne fortælling efter denne noget lange indledning.

Som egentlig hundemand dukker jeg op i slutningen af tresserne i Skive. I mellemtiden var der gået nogle år med uddannelse i København og nogle år i Sønderjylland.

I Skive nåede familien op på at bestå af mig selv, sagde hunden, Lis, min kone siden 1956 og i alt 3 børn. Dertil kom så en pointer-unghund, tæve. Hun fik navnet Tinne og var lille og grim. Men blev højtelsket i familien og en formidabel jagthund. Hun var datter af den første Oksby Fly, hvilket startede bekendtskabet og et langt venskab med Lis Skov og hendes familie. På hendes anbefaling blev Tinne parret med Alsbjergs Mads, som ganske vist var solgt til Norge, men som stadig gik hos opdrætteren i Vester Børsting, Sigvald Alsbjerg. Også her startede et langt venskab som går videre i næste generation. Senere blev Tinne indlemmet (pro forma) i Kennel Oksby. Oksby Prins Henrik, ikke den franske! var blevet solgt til Japan og han var endnu ikke brugt i avlen herhjemme, hvilket der blev rådet bod på i kennel Oksby med erhvervelsen af denne flotte avlstæve! Ja der kom i hvert fald Oksby Basse ud af kombinationen, og efter min opfattelse havde man her én af de bedste pointere i hele det 20. århundrede. Desværre avlede han knap så ensartet. Men han var en pointer med stort P!

Vi skal nu hen midt i halvfjerdserne før der kommer rigtig gang i markprøvedeltagelse for mit vedkommende. D.v.s. hunde og jagt var der nok af. Lis og jeg tog på bryllupsrejse til Norge i 1968.

Det var en forsinket men fortjent tur. Nu havde vi tid og råd. Jeg havde Peter Gude som kompagnon, og børnene var store nok til at tage vare på sig selv, så alt var ok. Datoen var d. 12. september, og vi havde booket ind på en hytte i Tynset området med 6 dages rypejagt. Den medbragte 14 mdr. gl. hanhund efter Tinne og Alsbjergs Mads ved navn Treff var dresseret på dagen, men han havde jo ikke været på jagt i Danmark. Så da han på andendagen oppe i højfjeldet efter frokosthvil med kogekaffe og middagssøvn i den bløde lyng tog stand ved en lille gruppe gråpil, var det med en vis spænding jeg gik op bag ham og kommanderede rejsning. Han sprang frem og op kom 2 ryper. At de blev leveret i en smuk double og efterfølgende apporateret, er ikke engang løgn. Sådan gik det til og jeg glemmer aldrig den oplevelse. Lis fik det hele med i kameraet! Jeg doublerede i øvrigt senere igen den dag og det blev i alt til 16 ryper på de 5 dage. Første dag gik vi i skov og så ikke noget. Men vi kunne jo ikke vide, at det var sidste udkald for at medbringe hund til Norge. På grund af rabiesgrænsens flytning var der lukket i mange år for medbragt hund til det herlige land med de mange uforglemmelige oplevelser. Vi fik allerede året efter kontakt med en gårdfamilie i Rauland og den forbindelse består stadig. Der blev også jagt og fiskeri der i mange mange år. Men altså uden hund.

Markprøvemæssigt havde turen ikke nogen god indflydelse på Treff. Vi var af sted i ungdomsklasse efter hjemkomsten og Treff fik stand for en stor fasankylling som tog en lille flyvetur i utide og satte sig lidt fremme i terrænet. En ikke planlagt apporateringsforsøg blev ikke taget for gode varer og vi var færdigbedømt den dag! Det var ikke pænt af Skeel som dømte os ude!

Nå, året efter fik vi 1. pr. i åben kl. af samme, men der var ikke vinderklasseformat i Treff. Det var der derimod i Tai. Han var efter danmarksmester Lyt og Fly (den rigtige) og købt hos Arne Jensen i Lind. Sent udviklet i øvrigt. En forårsdag ringede Peter Fly om en træningstur. Tai havde overhovedet ikke vist interesse for jagt halvanden år gammel. Når

Treff havde stand, gik Tai bare omkring ham og peb: skal vi ikke snart videre!- Nå men Peter Fly og jeg kom jo da af sted. Det gik ikke særlig godt. Vi fandt ikke noget. På vej tilbage til bilerne får Tai pludselig stand. "Vil du se en dum hund, siger jeg. Her har vi lige gået for en halv time siden og da var der ikke noget". Men det var der nu!. Flot stand for parhøns og minsandten et par mere inden vi når bilerne. Så var Tai ellers i orden, også med sekundering som aldrig svigtede. Og er der noget, jeg værdsætter, så er det en 100 % sikker sekundant. Bevares, alle hunde kan lære at sekundere, men den spontane form er nu den sikreste. Tai vandt engang en vinderklasse på en apportering, som blev karakteriseret som dagens flotteste efter dommernes mening. Det foregik oppe nordpå og den skudsikre skytte Runliden havde sendt Tai's fasan ned fra højderne ind over kratskoven i mosekanten. Tai skulle først over en af de dybe grøfter og forsvandt så i krattet. Der gik lang tid, så dukkede han op langt ude til højre med fasanen! Tai vilde ikke forcere en grøft med fugl i munden, han kunne gå halve kilometre for at finde en overkørsel. Det vidste kun jeg (og Tai), og der var klapsalver i anledning af den svære apport! Skytte Runliden skumlede noget, hvilket jeg godt kunne forstå!

Tai avlede heller ikke godt, men Bent Hansen havde et kuld efter Jane og Martell og han

sendte mig den største hanhvalp i kullet efter aftale. Det var Jøgge, som i mange år gav hele familien mange oplevelser. Heri medregnet sølvpisken, som vi fik i godt samarbejde på hovedprøven i 1982 som 1. vinder. Nu håber jeg at kunne aflevere piskan til en bestemt person næste år på hovedprøven.

1ste vinderen på DPK's hovedprøve 1982. Boga Jøgge (Zitas Martell-Jane) Ejer: N.P. Olesen, Skive.

Jøgge var som ung en god vildtfinder men med årene vilde han gerne gå så perfekt på marken som muligt og det gik lidt ud over effektiviteten

Men Jøgge gav også den store oplevelse at deltage i World Cup i Spanien i 1981. Jeg har skrevet om turen i årbogen fra 1982 og kan stadig bekræfte, at denne tur gav en vis indsigt i den store hundeverden som det var muligt at deltage i fra dansk side. Jeg skriver med vilje World Cup idet der ikke er tale om et verdensmesterskab. Der deltager jo kun europæiske lande + som regel én fra Brasilien. Disse hunde har vist i øvrigt aldrig været i Brasilien. De ydre forhold i Spanien var komplet uegnede til jagt med stående hunde, og jeg ved fra beretninger fra senere V-M stævner rundt i de sydlige lande, at lignende forhold ikke er ukendte dernede. Man kan komme ud for at skulle jage i skov med klokke på hundene eller på stejle bjergskråninger. Og det gør man så!

Kun Holland og nu også Danmark har vist det øvrige Europa, hvordan et sådant stævne bør afvikles. Undskyld Italien. Her har jeg også været på særdeles fortrinlige terrænner på Posletten.

Når jeg nu omtaler disse World Cup stævner må jeg da fortælle, at de gav mig nogle indtryk fra den store verden, som gav anledning til en del eftertanke med hensyn til de krav, der blev stillet og efterlevet sydpå. En præmieværdig hund skal være besjælet af en kolossal men kontrolleret jagtlyst. Dressuren er alfa og omega og det sludder med, at hunden ikke skal rejse fuglen på selvstændig maner, er naturligvis sludder. Såfremt hunden ikke gør det med føreren ved siden, men uden indgriben, så får hunden heller ikke højeste karakter.

Jeg eller rettere vi, for min kone Lis var som oftest med, havde fine ture til Holland, hvor det én gang gav en sølvmedalje til Assynt Tom og undertegnede i Sct. Hubertusjagt. Jeg håber for den fine sport, Hubertusjagt er, at vi her i landet vil efterkomme de internationale regler til punkt og prikke. Ellers er der intet formål med sporten. Det er nærmest lidt til grin.

Jeg vender tilbage til mine hunde og de med dem knyttede oplevelser.

Assynt Tom blev så for mig prikken over i`et. Oplevelsen med købet af ham på godset uden for Cambrigde i 1985 og den lidt besværlige hjemtransport er fortalt bl.a. i Årbog 1986 og skal ikke gentages her, men jeg er villig til at fortælle igen og igen pr. telefon, såfremt der skulle være nogle, der ikke på anden vis er i stand til at få nysgerrigheden stillet. Jeg kan fortælle i timevis, også, at ejeren af Assynt Toms far, Embercombe Lucky, Frank, stadig lever og jeg fik brev fra ham sidste sommer. En Italiener overværede hovedprøven på Sjælland for 2 år siden. Han havde et hus nabo til Frank i Skotland. De snakkede tit sammen, og Italieneren var glad for at træffe mig og vi ringede fluks til Frank, mens vi gik ude i marken. Frank er omkring 90 år gl. og ikke så let at forstå. Heldigvis var Mikael (Oksspring Rose og Zar) i nærheden, og han hjalp med det sproglige. Sådan er verden jo lille til tider.

Ja, de siger at hovedet ikke er for kønt, så vi må vel hellere rette det øre, mener N. P. Olesen. Importen fra England, Assynt Tom 00446/86 ejet, N. P. Olesen Skive. Tom har 1. pr. DJF ved Brande i åben klasse, LIF prøve ved Gjøl 1. pr. ungd. klasse, LIF's eliteprøve ved Eggerslevmagle bliver Tom 2. vinder.

Assynt Tom gav mig Danmarksmesterskabet i 1990. Til de, der endnu har den oplevelse til gode, kan jeg fortælle, at det glemmer man aldrig. Finaleslippet den dag var også seværdig. Flot søg af begge hunde, makkerhundens stand og perfekt sekundering. Til slut stand for Tom med fugl! Rejsning, komplet ro i opfløj og skud. Fasanen ligger dødskudt 10 meter foran hunden som sidder rolig og venter på apportkommandoen. Jo, det glemmer man ikke så let!

Assynt Tom blev 13 år og 1 mdr. gl. Og det var en lidt bevæget dag, vi måtte en sidste tur på heden.

Han var en særlig hund med en fast karakter. Havde den inderlige overbevisning, at han ikke kunne lave noget som helst forkert! Han var meget social af natur men ville være enehund. Når jeg prøvede at beholde en parringshvalp og den blev gammel nok til at komme med i marken, så gik Tom, eller Sir, som var hans navn her, sine egne veje og var helt umulig at gå med. Det var hans måde at reagere på. Der skulle ikke komme nogen og tage hans plads!

Via Leif Engh i Norge, som havde købt en pointerhan, Roky, i Italien fik vi lavet en parring med Sirs datter Sif, der holdt til hos Leo Bisgaard på Stubbergård. Her fik jeg så Rossi og Erik Henriksen, kaldet Uldspinderen fik Ciba. Det var et par selvstændige hunde, der var meget jagt i dem, men apporтерingsindlæringen blev noget af en hurdle. Lydigheden måtte jeg have Leifs søn, Thomas, til at hjælpe mig med! Thomas blev jo senere en kendt person i klubben, og Leif dømte et år også vor efterårsvinderklasse (som Rossi vandt). Han var den eneste, som om eftermiddagen præsterede fugl på tasken. I øvrigt var de roer, som Hans Kurt havde til os om eftermiddagen, de frygteligste jeg kan erindre at gå i i

Danmarksmester – Årets pointer

DKICH Rossi. Ejer og træner: N. P. Olesen, Skive. Vinder DM og DPK's Efterårsprøve, bliver 2. vinder på DKK's 1st. vinderklasse, 1. pr. besøgsklasse adst. Opvokset i Elmenhøjregnskov.

mit lange hundeliv. Ja sådan dukker der småerindringer op fra tid til anden.

Rossi blev også Danmarksmester det år, 1998, og også denne gang var slutheatet mod en eng. Setter. Igen afslutning med en flot stand, præcis rejsning og god apport efter komplet ro i opfløj og skud. Jo jo, hukommelsen fejler ikke noget!

Rossis søn Treff med en engelsk dame er nu min sidste hund og den bedste af alle de hunde, jeg gennem de mange år har haft omgang med. Men sådan er det vel almindeligt at mene. Der er den forskel, at efter Lis's død er mine hunde flyttet ind i huset. Lis var meget overfølsom overfor hundehår, hvorfor vi ikke kunne have hundene inde og det gør altså en forskel i at have hund. Vi har de daglige ritualer og hunden er den bedste til at huske, at de bliver overholdt til punkt og prikke.

Gennem et langt liv med hunde træffer man uvægerligt på en del mennesker. Mange

mere eller mindre uden særlig at hefte sig ved dem. Bekendtskaber kommer og går. Jeg har nævnt nogle fra min ungdom og sært nok, i alderdommen huskes de atter. Vor formand i jagtforeningen, Peter Hanning er én af dem. Han gik selv lidt på markprøve og da han i en høj alder ringede til mig og sagde tillykke med DM i 1998, blev jeg alligevel lidt glad. Vi havde ikke mødtes i mange år, men fik en god snak om gamle dage. Han mente oven i købet, at han skulle have lidt af æren, og det gav jeg ham ret i! –

Min læremester blev afgjort Sigvald. Der er da mange, som har lært mig et og andet, men Sigvald savner jeg stadig, og det må være tegn på, at vi ikke blev helt færdige i vort samarbejde. Sigvald var på jagt hos mig i en alder af 82 år og skød dengang 2 harer. Han døde kort tid efter, men beviste, at der var noget særligt stof i ham.

Ud over mine nærmeste, som altid har bakket mig op i min hobby, skal der ikke nævnes andre ved denne lejlighed. Men jeg kan ikke slutte uden en beklagelse af, at det er helt anderledes at komme på markprøve i dag end for bare 10 år siden. - Det er dejligt at have oplevet den sjove tid!

Jeg sender nu stafetten videre og siger tak for nu.
N.P.